

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/76/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120217744
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1120217744.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a Mgr. Zity Leimbergerovej v spore žalobcu: LITA, autorská spoločnosť so sídlom Mozartova 9, 810 01 Bratislava, IČO: 00 420 166, zastúpeného: Mgr. Peter Kubovič, advokát, s.r.o., Námestie Biely kríž 3, 831 02 Bratislava, proti žalovanému: Carpatia Services, s.r.o. so sídlom Kukuričná 17, 831 03 Bratislava, IČO: 45 491 739, zastúpenému: Advokátska kancelária AŠTARY s.r.o., Mariánske námestie 29/6, 010 01 Žilina o zaplatenie 1.035,00 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 22. novembra 2021, č.k. 16Ca/25/2020-298, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 22. novembra 2021, č.k. 16Ca/25/2020-298, súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 400,66 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 400,66 eur odo dňa 09.12.2020 do zaplatenia, všetko spolu do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol, konanie v časti o zaplatenie sumy 634,34 eur s príslušenstvom zastavil, žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 22% a žalobcovi priznal vrátenie súdneho poplatku za žalobu vo výške 7,80 eur.

2. Vykonaným dokazovaním mal prvoinštančný súd preukázané, že žalobca je podľa Autorského zákona na území Slovenskej republiky organizáciou kolektívnej správy práv k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia, ako to vyplýva z Oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv č.k. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18. augusta 2016 vydanom Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky. Oprávnenie bolo udelené na dobu neurčitú. Žalobca je ako organizácia kolektívnej správy oprávnený uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy podľa § 79 Autorského zákona. Žalobca na svojej webovej stránke www.lita.sk uverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých zastupuje na základe uzatvorených zmlúv o zastupovaní. V roku 2019 žalobca zastupoval na základe zmlúv o zastupovaní 2.794 slovenských nositeľov práv. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Carpatia, na adrese Poľný Mlyn 1, Bratislava. Ide o zariadenie zaradené podľa § 3 Vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 277/2008 Z.z. do kategórie hotel 3*. Žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia poskytuje svojim zákazníkom ubytovacie služby a v izbách určených pre hostí poskytuje v rámci vybavenia ubytovacích jednotiek aj zvukovoobrazové zariadenie (TV). Z printscreenového zobrazenia webovej stránky týkajúcej sa ubytovacieho zariadenia Hotel Carpatia predloženého žalobcom bez uvedenia dátumu jej zobrazenia vyplýva, že hotel ponúka celkom 25 izieb s TV. Zvyčajná licenčná odmena v súlade so Sadzobníkom žalobcu účinného od

31.12.2018, Článok II bod 5.2. verejný prenos a technické prevedenie diel v prevádzkarni alebo inom priestore prostredníctvom technických zariadení v ubytovacom zariadení je za zvukovoobrazové zariadenie umiestnené na izbách ubytovacieho zariadenia 3* v sume 23,40 eur, pričom výška odmeny predstavuje základnú odmenu bez zohľadnenia vyťaženia ubytovacieho zariadenia. Žalobca listom zo dňa 23.10.2020 číslo 2020/4346 označeným ako výzva k vysporiadaniu autorskoprávných vzťahov za roky 2019 a 2020 - verejný prenos a technické prevedenie prostredníctvom technických zariadení v prevádzkarni oslovil žalovaného v súvislosti s vysporiadaním autorskoprávných vzťahov, ktoré vznikli na základe používania diel autorov tzv. verejným prenosom a technickým prevedením prostredníctvom technických zariadení v prevádzkarni žalovaného v období rokov 2019 a 2020. Uviedol, že napriek viacerým výzvam na dobrovoľné splnenie zákonnej povinnosti získať licenciu/súhlas autorov na použitie ich diel uvedeným spôsobom uzatvorením licenčnej zmluvy a uhradením odmeny, ktorá vyplýva zo zákona č. 185/2015 Z.z. autorský zákon do dnešného dňa neeviduje roky 2019 a 2020 ako autorskoprávne vysporiadané. Žalobca vyzval žalovaného k vysporiadaniu autorskoprávných vzťahov za roky 2019 a 2020 mimosúdne, prostredníctvom uzatvorenia tzv. dohody o urovnaní za rok 2019, keďže licenčnú zmluvu nie je možné uzatvárať spätne do minulosti a prostredníctvom uzatvorenia licenčnej zmluvy na rok 2020. Žalobca listom zo dňa 30.11.2020 - predžalobná výzva vyzval žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia vo výške 1.058,40 eur za obdobie roku 2019 titulom nárokov vyplývajúcich z používania predmetov ochrany, na ktoré sa vzťahuje právna úprava obsiahnutá v zákone č. 185/2015 Z.z. Žalobca vo výzve okrem iného uviedol, že zistil, že v roku 2019 žalovaný prevádzkoval ubytovacie zariadenie Horský hotel pod Sokolím a ubytovacie zariadenie Hotel Carpatia, v ktorom dochádzalo k technickému prevedeniu a verejnému prenosu technickými zariadeniami prostredníctvom 26 zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia. Žalobca tiež uviedol, že žalovaný si dobrovoľne nesplnil svoje povinnosti napriek tomu, že ho žalobca vyzýval k usporiadaniu povinností vyplývajúcich z používania audiovizuálnych, literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických diel a diel výtvarného umenia technickým prevedením a verejným prenosom prostredníctvom technických zariadení.

3. Na základe takto ustáleného skutkového stavu veci spor po právnej stránke posúdil podľa § 19 ods. 1,2,3, § 19 ods. 4 písmeno f), § 58 ods. 1 písmeno i), § 63 ods. 2 písmeno d), § 79 ods. 1, 2, 3, § 143 ods. 1, § 152 ods. 4, § 164 ods. 1,5 Autorského zákona a podľa § 442a ods. 2 , § 458a Občianskeho zákonníka, pričom dospel k záveru, že žaloba na vydanie bezdôvodného opatrenia vzniknutého neoprávneným zásahom do autorských práv žalovaným za obdobie od 26.04.2019 do 31.12.2019 vo výške 400,69 eura je dôvodná. Stotožnil sa s dôvodmi uvádzanými žalobcom a jeho argumentáciou v konaní vo vzťahu k vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel za obdobie od 26.04.2019 do 31.12.2019, ako aj spôsobom jeho výpočtu. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy vykonával a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia a túto kolektívnu správu vykonáva v odbore použitia uvedených diel uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy je aktívne legítimovaný na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď oprávnenie domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia (§ 58 ods. 1 písmeno i Autorského zákona) sa môže vo svojom mene a na účet autora domáhať ako organizácia kolektívnej správy (§ 63 ods. 2 písmeno d Autorského zákona). Žalobca v konaní preukázal, že je oprávnený a zároveň aj povinný domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z právnej úpravy Autorského zákona vyplýva, že organizácia kolektívnej správy majetkových práv za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe podľa § 164 Autorského zákona v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, kedy nositeľ práv je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu majetkových práv k niektorým alebo všetkým predmetom ochrany. Pokiaľ tak neurobí má sa za to, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je zastupovaný organizáciou kolektívnej správy. Organizácia kolektívnej správy v rámci výkonu kolektívnej správy je oprávnená a aj povinná pri porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Rovnaký režim ochrany práv sa vzťahuje aj na tých nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou. Nestotožnil sa s obranou žalovaného, že žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legítimáciu v konaní nakoľko nepreukázal konkrétnymi zmluvami o zastupovaní či vôbec, a ak áno v akom rozsahu, a pre ktoré predmety ochrany vykonáva kolektívnu správu majetkových práv jednotlivých nositeľov práv, a že nepreukázal, že v predmetnom období neoprávnené použil predmety

ochrany. Mal za to, že pre vznik nároku žalobcu ako kolektívnej správy na vydanie bezdôvodného obohatenia je nutné preukázať vznik povinnosti používateľa, v tomto prípade žalovaného, uzatvoriť hromadnú alebo rozšírenú licenčnú zmluvu, pričom žalobca preukáže druhovo akých nositeľov práv zastupuje a skutočnosť, že v predmetnom období dochádzalo k produkcii diel žalobcom zastupovaných autorov. Licencia znamená udelenie práva na používanie predmetov ochrany a licenčnou zmluvou sa udeľuje používateľovi právo používať dielo autora, pričom žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje hromadnou licenčnou zmluvou a rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou používateľovi právo používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje a to za licenčnú odmenu. Je nemysliteľné, aby žalobca predložil zoznamy všetkých nositeľov práv, všetky zmluvy a zoznamy predmetov ochrany použitých na vybraných slovenských televíznych staniciach v roku 2019 s priradením jednotlivých nositeľov práv. Vykonanie takéhoto dokazovania je podľa názoru súdu nereálne až nemožné a bolo by v rozpore s hospodárnosťou konania. Navyiac, ak by sa súd stotožnil s takto prezentovaným tvrdením žalovaného ohľadne preukázania aktívnej legitímácie žalobcu bolo by to popretie samotného zmyslu a účelu právnej úpravy ochrany majetkových práv prostredníctvom organizácie kolektívnej správy. Mal preukázané, že žalovaný prevádzkoval ubytovacie zariadenie Hotel Carpatia 3* v období od 26.04.2019 do 31.12.2019, táto skutočnosť medzi stranami sporu ani nebola sporná. Poukázal na to, že spornou skutočnosťou medzi stranami sporu bola obsadenosť ubytovacieho zariadenia v predmetnom období, keď žalovaný tvrdil, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia v predmetnom období nebola 100%. Žalobca k tvrdeniu žalovaného ohľadne zohľadnenia miery vyťaženia ubytovacieho zariadenia uviedol, že ako používateľ má uviesť mieru vyťaženia ubytovacieho zariadenia a predložiť relevantné doklady o miere vyťaženia, ako sú napríklad najmä výpis z interného rezervačného systému ubytovacieho zariadenia alebo iné doklady. Uvedená povinnosť vyplýva používateľovi z § 165 ods. 6 Autorského zákona. Pokiaľ žalovaný napriek predchádzajúcim výzvam neuviedol žiadne tvrdenia o vyťaženi ubytovacieho zariadenia a nepredložil žiadne doklady preukazujúce mieru vyťaženia hotela, má žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia najmenej vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, ktorá zodpovedá 100% miere vyťaženia ubytovacieho zariadenia, nakoľko takáto odmena je zvyčajnou. Žalovaný uviedol, že je absurdné predpokladať, že v predmetnom období bolo ubytovacie zariadenie plne obsadené, a že by žalovaný v ňom uskutočňoval nepretržite verejný prenos žalobcom spravovaných diel. S vykonaním dokazovania predložením mesačných výkazov o činnosti ubytovacieho zariadenia a knihy ubytovaných za obdobie rokov 2018 a 2019 navrhnutého žalobcom nesúhlasil a uviedol, že uvedené spadá pod obchodné tajomstvo. S touto procesnou obranou žalovaného ohľadne obsadenosti predmetného ubytovacieho zariadenia sa taktiež nestotožnil, nakoľko žalovaný svoje tvrdenie nijakým spôsobom nepreukázal a žalobcom navrhnuté dokazovanie ohľadom tejto spornej skutočnosti odmietol a uviedol, že žiadne doklady nepredloží. V prípade nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je totiž relevantná výška zvyčajnej licenčnej odmeny (§ 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka). K výške zvyčajnej licenčnej odmeny uviedol, že predmetom konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej odmeny za získané licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práva. Žalobca v konaní preukázal, že v roku 2019 uzatvoril rozšírené hromadné licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa sadzobníka žalobcu účinného od 31.12.2018, teda Sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinného v roku 2019. Za stavu, keď žalobca uzatvoril s inými používateľmi rozšírené hromadné licenčné zmluvy za odmenu podľa sadzobníka mal súd za to, že ide o odmenu zvyčajnú, obvyklú. Výška bezdôvodného obohatenia sa v prípade porušenia alebo ohrozenia práva duševného vlastníctva určí najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva (§ 458a, § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka). Za daného stavu mal preukázané, že žalobca v konaní uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej odmeny, teda v minimálnej výške. Predmetom konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovaný ako používateľ predmetov ochrany nemal udelený súhlas na používanie diel, nemal so žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, a teda keď bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami porušoval výhradné autorské práva. Prvoinštančný súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného, že žalobca nepreukázal, že v izbách umiestnenými zvukovoobrazovými zariadeniami - TV prijímačmi bol vykonávaný verejný prenos práve tých predmetov ochrany zaradených do programovej štruktúry, ku ktorým na základe dohody a v rozsahu dohodnutom s nositeľmi práv vykonáva správu žalobca. V tomto smere sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že je notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2019 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, diela výtvarného umenia,

architektonické a úžitkového umenia, teda diela, ku ktorým vykonáva správu žalobca. Pokiaľ žalovaný svojim ubytovaným hosťom poskytol funkčné televízne prijímače spôsobilé slúžiť na obvyklý účel tak u žalovaného dochádzalo k ďalšiemu verejnému prenosu. V zmysle právnych predpisov judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 07.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA sp. zn. C-306/05, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos. V rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 12.03.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku sp. zn. C-162/10 Súdny dvor EÚ uviedol, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. V uznesení Súdneho dvora EÚ C-136/09 z 18.03.2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustokon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheaki kai Touristiki Etairai Súdny dvor EÚ uviedol, že prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti. Na základe uvedeného uzavrel, že žalobca preukázal dôvodnosť ním uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenie žalovaným, keď preukázal, že je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy o.i. aj na použitie diel "verejný prenos diela v prevádzkarni alebo inom priestore prostredníctvom technického zariadenia" a môže sa domáhať vo svojom mene (§ 63 ods. 2 písmeno d Autorského zákona) vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalovaný neoprávnené zasiahol do práva autorov (§ 58 ods. 1 písmeno i Autorského zákona). Žalovaný v uplatnenom období od 26.04.2019 do 31.12.2019 nedisponoval pri použití žalobcom spravovaných diel (diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia) verejným prenosom technickými prostriedkami súhlasom autorov, získaným rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou uzatvorenou so žalobcom, a teda je povinný zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške zvyčajnej odmeny, teda odmeny, ktorá bola za získanie licencie v relevantnom čase zvyčajná. Podľa sadzobníka žalobcu platného v roku 2019 bola ročná odmena za jedno zvukovoobrazové zariadenie v hoteli 3* vo výške 23,40 eur, čo pri počte preukázaných 25 zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného predstavuje sumu 400,66 eur. Preto, keď mal preukázané, že žalovaný sa vyššie uvedeným spôsobom bezdôvodne obohatil, vznikla mu povinnosť toto obohatenie žalobcovi vydať. V tejto časti preto žalobe vyhovel a žalovanému spolu s istinou uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania z uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenie, keď žalovaný tento dlh nespínil v lehote na plnenie, ktorú žalobca určil v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka v predžalobnej výzve, a to za celú dobu omeškania. Ako nedôvodnú však posúdil žalobu v časti zaplata sumy vo výške 72,03 eur titulom nároku na náhradu nákladov na právne zastúpenie za zaslanú predžalobnú výzvu, nakoľko žalobca nepreukázal, že by ním uplatnené náklady boli i vynaložené. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku v spojení s § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku s prihliadnutím na Čl. 4 ods. 2 Civilného sporového poriadku, teda podľa pomerného úspechu žalovaného v spore a priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 22%. Žalobca sa domáhal zaplata sumy 1.035,00 eur s príslušenstvom. Žalobca vzal žalobcu v časti o zaplata sumy 184,34 eur s príslušenstvom späť podaním doručeným súdu dňa 09.07.2021 a v časti o zaplata 450,00 eur s príslušenstvom podaním doručeným súdu dňa 12.10.2021. Pri rozhodnutí o zastavení konania rozhoduje súd vždy i o náhrade trov konania, pričom nie je viazaný návrhmi strán sporu. Súd ak zastavuje konanie musí sa nevyhnutne pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania zaoberať tým, ktorá strana zavinila, že konanie muselo byť zastavené. Zavinenie zastavenia konania sa pritom posudzuje z procesného hľadiska, čo znamená podľa procesného výsledku. Tam, kde bolo zastavenie konania stranou sporu zavinené súd prizná protistrane nárok na náhradu trov konania, ktoré v konaní účelne vynaložila na uplatnenie, resp. bránenie práva. Rozhodnutie o náhrade trov konania ovláda zásada úspechu v konaní, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Termín zavinenie je potrebné posudzovať vo vzťahu k príčinnej súvislosti, kde príčinou je správanie strany sporu, a teda i jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzati žaloby. Späťvzatie žaloby je procesný úkon žalobcu voči súdu, ktorým prejavuje vôľu, aby sa ďalej nekonalo a o veci meritórne nerozhodlo. Vo vzťahu k žalobcovi nie je súd oprávnený skúmať, aké dôvody žalobcu viedli k takémuto dispozitívnemu úkonu, keďže v prípade späťvzatia žaloby je povinnosťou súdu skúmať iba to, či žalovaný má vážne dôvody nesúhlasit

so späťvzatím žaloby, v dôsledku ktorého v prípade zastavenia konania by mohol utrpieť nejakú ujmu alebo byť ukrátený na svojich právach. Otázkou, či a ktorá strana zavinila zastavenie konania môže súd posudzovať čisto z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva nakoľko by išlo o posúdenie dôvodnosti nároku vo veci samej i po zastavení konania. Vzhľadom k tomu, že dôvodom späťvzatia žaloby v časti o zaplatenie sumy 634,34 eur (184,34 eur + 450,00 eur) s príslušenstvom nebolo správanie žalovaného, má nárok na náhradu trov konania žalovaný, nakoľko žalobca vzal v uvedenej časti žalobu späť nie v dôsledku správania sa či konania žalovaného. Z procesného hľadiska teda platí, že zastavenie konania v časti uplatneného nároku o zaplatenie 634,34 eur zavinil žalobca. Úspech žalobcu v konaní predstavoval 39% nakoľko žalobca mal úspech spolu v sume 400,66 eur, keď žalobcovi priznal uplatnený nárok vo výške 400,66 eur. Úspech žalovaného predstavoval 61%, keď žalovaný mal úspech v sume 634,34 eur, nakoľko konanie v tejto časti zastavil v dôsledku procesného zavinenia žalobcom. Celkový (čistý) úspech žalovaného teda predstavuje 22% (61% - 39%).

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote do vyhovujúceho výroku vo veci samej a súvisiaceho výroku o náhrade trov konania odvolanie žalovaný, ktorý žiadal prvoinštančný rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, eventuálne ho v tejto časti zmeniť a žalobu zamietnuť. V prvom rade zdôraznil, že v napadnutom rozsudku, pokiaľ ide o vyhovujúci výrok vo veci samej, absentuje dostatočné a preskúmateľné odôvodnenie, ktoré by sa riadne vysporiadalo s jeho argumentáciou a námietkami uplatnenými v konaní, pričom odôvodnenie rozsudku najmä v bodoch 15 a 16 pôsobí značne všeobecne až vágne (a zároveň je jednostranne zamerané v prospech žalobcu a jeho neprospech a viaceré pasáže vzbudzujú dojem, že by mohli byť (a možno aj sú) v podstatnom rozsahu používané v akýchkoľvek rozsudkoch o uplatnených nárokoch žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia voči prevádzkovateľom ubytovacích zariadení. Súdu pritom predložil pomerne podrobné vyjadrenie k žalobe, ku ktorému priložil nálezy Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. III. ÚS 3102/16, z 21. mája 2019 a sp. zn. III. ÚS 1598/2021, z 27. decembra 2019, ktoré sa týkajú sporov o vydanie bezdôvodného obohatenia vedených organizáciou kolektívnej správy autorských práv, ktorými bolo vyslovené porušenie základných práv žalovaných vyhovujúcimi rozsudkami všeobecných súdov (pričom autorskoprávna úprava v Českej republike je v tomto rozsahu analogická nášmu autorskému právu, poznámka žalovanej), avšak súd prvej inštancie sa s tým v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom nevyssporiadal. Úvahy súdu prvej inštancie obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku majú charakter vyslovene hypotetických domnienok resp. špekulácií, nekriticky mechanicky prevzatých od žalobcu, bez vecného a adekvátneho vysporiadania sa s jeho procesnou obranou, čo dokumentoval viacerými príkladmi z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Vysporiadanie sa súdu s jeho kľúčovými námietkami nemožno považovať za adekvátne. Vytkol tiež súdu prvej inštancie, že celkom v rozpore so základnými princípmi a vôbec účelom civilného procesu napriek jeho aktívnej procesnej obrane nevykonal žiadne relevantné dokazovanie a všetky žalobné tvrdenia bez ďalšieho označí ako notoricky známe. Predmetom tohto sporu je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v určitej žalobcom vyčíslenej výške, pričom na to, aby bolo možné dospieť k záveru o vzniku bezdôvodného obohatenia, je nutné preukázať jednak konkrétny skutočný zásah žalovaného do autorských práv zastupovaných osôb, a jednak konkrétny skutočný rozsah tohto bezdôvodného obohatenia, pričom obe tieto okolnosti má preukazovať žalobca a nie žalovaný. Zároveň platí, že ak výška bezdôvodného obohatenia nie je zistiteľná (preukázateľná), je vylúčené konštatovať, že základ nároku je daný. Podľa žalovaného je nemysliteľné, aby sa v sporoch, ktoré vedie žalobca voči prevádzkovateľom ubytovacích zariadení na území Slovenskej republiky titulom vydania bezdôvodného obohatenia, a ktoré sú zrejme hromadné (v rozsahu desiatok až stoviek), absolútne rezignovalo jednak na reálne zisťovanie žalobcom tvrdeného skutkového stavu dokazovaním (na základe akejsi prezumpcie preukázateľnosti všetkých žalobných tvrdení, ktoré majú mať dokonca povahu notorií), ako aj na pravidlá upravujúce rozloženie bremena tvrdenia a dôkazného bremena, keď v konečnom dôsledku žalobca nielenže nemusí preukazovať, ale dokonca ani len tvrdiť, že došlo v konkrétnom čase k určitému konkrétnemu zásahu do určitých konkrétnych autorských práv konkrétnych autorov konkrétnych diel ním spravovaných, ale všetky tieto tvrdenia sú paušálne a bez vykonania dokazovania považované za preukázané. Treba tiež poznamenať, že žalobca ku svojim žalobám (textáciou pomerne rozsiahlym) prikladá prílohy v rozsahu desiatok až stoviek strán; priamy súvis značnej časti takýchto "dôkazov" s predmetom sporu pritom nie je nijako objasnený; kvantita (rozsah) tu má zrejme nahrádzať reálny a relevantný obsah. Tieto úvahy pritom získavajú podľa neho relevanciu práve vo svetle právnych názorov Ústavného súdu Českej republiky, vyslovených v ním odkazovaných náleзоch Ústavného súdu Českej republiky. Nepreskúmateľnosť až zmätočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku možno pozorovať tiež v tom, že súd prvej inštancie

nijako neobjasnil, ako bola vypočítaná suma istiny vo výške 400.66 EUR, ktorú žalobcovi priznal, keď súd konštatuje, že žaloba vo výške 400.69 EUR dôvodná, v bode 16 odôvodnenia uvádza, že podľa sadzobníka žalobcu platného v roku 2019 bola ročná odmena za jedno zvukovoobrazové zariadenie v hoteli 3* vo výške 23,40 eur, čo pri počte preukázaných 25 zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného predstavuje sumu 400,66 eur. Súčin sumy 23,40 eur a čísla 25 je však 585 eur, a nie 400,66 Eur. Ak aj malo ísť zo strany súdu prvej inštancie o nejaké alikvotné krátenie tejto sumy vzhľadom na to, že žalovaná mala zriadenú prevádzkareň v ubytovacom zariadení Hotel Carpatia v Záhorskej Bystrici v Bratislave až od 26. apríla 2019, súd prvej inštancie bol i v takom prípade povinný tejto svoj výpočet v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetliť tak, aby bol preskúmateľný stranami sporu i odvolacím súdom. Za nedostatočné treba považovať odôvodnenie napadnutého rozsudku i v časti ustálenia výšky "zvyčajnej licenčnej odmeny". Pokiaľ súd prvej inštancie uvádza, že žalobca uzatvoril s inými používateľmi rozšírené hromadné licenčné zmluvy za odmenu podľa sadzobníka, nie je objasnené, z akých konkrétnych dôkazov súd prvej inštancie toto skutkové zistenie čerpal, nie je špecifikované ani to, o akých "iných používateľov" má ísť a aký je ich podiel na relevantnom (ubytovacom) trhu v Slovenskej republike. Prakticky ide opäť iba o automatické prevzatie ničím konkrétnym nepreukázaného všeobecného tvrdenia žalobcu bez jeho verifikácie zo strany súdu prvej inštancie. Žalovaný dal odvolaciemu súdu do pozornosti, že niektorými súdmi v Slovenskej republike boli konečne vydané už i také právoplatné rozhodnutia, ktoré relevantne spochybňujú (aspoň) tú žalobkyňou tvrdenú okolnosť, že výška "zvyčajnej licenčnej odmeny" sa automaticky rovná výške sadzieb odmeny jednostranne určených v internom sadzobníku žalobcu; konkrétne v právoplatnom rozsudku Okresného súdu Košice II. sp. zn. 36 Cb 45/2016. z 12. júna 2018 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2 Cob 163/2018, z 28. februára 2019. Takúto argumentáciu súdu nepovažoval za dostatočne relevantnú, nakoľko predmetný Sadzobník bol jednostranne vytvorený samotným žalobcom a podľa jeho vlastného rozhodnutia. Žalobcom uvádzaná skutočnosť, že takúto odmenu akceptovalo 218 používateľov, nie je dôkazom o tom, sa jedná o obvyklú odmenu, ako to konštatoval súd prvej inštancie. Zdôraznil, že keď podľa citovaných právoplatných súdnych rozhodnutí v obdobnom spore, ktorého stranou bol žalobca, bolo judikované, že obvyklá výška odmeny pre žalobcu za užívanie jedného TV prijímača v ubytovacom zariadení bola v roku 2015 suma vo výške 9.50 EUR ročne, je celkom absurdné, aby bola žalobcovi v tomto spore prisúdená ako výška obvyklej odmeny za využívanie jedného TV prijímača v ubytovacom zariadení v roku 2019 suma vo výške 23.40 EUR ročne, teda takmer trojnásobok oproti súdmi judikovanej obvyklej odmene v roku 2015, nakoľko od roku 2015 do roku 2019 nemohla výška obvyklej odplaty žalobcu narásť takmer trojnásobne (takýto nárast výšky obvyklej odmeny nebol žalobcom nijako preukázaný). Poukázal v tejto súvislosti na iný obdobný spor v ktorom Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní sp. zn. 17Co/148/2019, uznesením z 30. septembra 2020, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vyhovujúci žalobe žalobkyne, ako nepreskúmateľný pre nedostatočné odôvodnenie. Z uvádzaných dôvodov žalovaný považuje napadnutý rozsudok za rozhodnutie vo vyhovujúcom výroku nedostatočne odôvodnené, šablónovité, jednostranne zamerané v prospech žalobcu, ako aj nezohľadňujúce základné pravidlá civilného procesu. Na vyššie obsiahnuté odvolacie námietky potom nutne nadväzuje námietka nesprávneho a arbitrárneho zistenia skutkového stavu veci a nesprávneho právneho posúdenia súdom prvej inštancie. V prejednávanej veci samotná žaloba v prevažnej miere pozostáva zo všeobecných výkladov a explikácií, pričom aj dôkazy predložené k žalobe sú dôkazmi, ktoré by mohli byť priložené k inej alebo aj akejkoľvek žalobe tohto druhu vo vzťahu k akémukoľvek ubytovaciemu zariadeniu v Slovenskej republike a konkrétne na neho sa takmer nijako nevzťahujú. Žaloba po jej čiastočných späťvzatiach sa zakladá na tvrdení, bezvýhradne prevzatom od žalobcu súdom prvej inštancie, že údajne realizoval v roku 2019 v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení Hotel Carpatia v Bratislave verejný prenos, a to prostredníctvom 2 x 25 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách týchto ubytovacích zariadení, pričom malo ísť údajne o verejný prenos žalobcom spravovaných diel bez súhlasu autorov týchto diel. Toto tvrdenie žalobcu od počiatku popieral a poukazoval na to, že žalobca neoznačil žiaden konkrétny dôkaz, ktorý by jeho tvrdenie mohol preukazovať. V dôsledku uvedeného mal dôkazné bremeno na preukázanie uvedeného žalobného tvrdenia niesť žalobca - žalovaný predsa nemôže preukazovať, že sa niečo nestalo (tzv. negatívna dôkazná teória) a že do práv spravovaných žalobcom nezasahoval. Napriek tomu sa súd prvej inštancie uspokojil s tým, že žalobu označil za dôvodnú a žalobné tvrdenia za "notoricky známe", hoci dosiaľ v konaní nebolo ničím a nijako preukázané, kedy konkrétne v priebehu roka 2019, aký konkrétny verejný prenos a akých žalobcom spravovaných diel uskutočňoval v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení. Pre úspech žalobcu v spore tak prakticky stačí, že zistí, kto je prevádzkovateľom určitého ubytovacieho zariadenia a ak tento dobrovoľne nemá vôľu uhrádzať žalobcovi ním jednostranne stanovené premrštené sadzby licenčných odmien,

zažaluje ho o vydanie bezdôvodného obohatenia (vo výške podľa svojho jednostranného sadzobníka) mnohostranovou vzorovou (či "formulárovou") žalobou, bez toho, aby musel vo vzťahu ku konkrétnemu žalovanému prevádzkovateľovi ubytovacieho zariadenia čokoľvek konkrétne (vo vzťahu k údajnému neoprávnenému zasahovaniu do ňou spravovaných autorských práv) tvrdiť a preukazovať. Podľa neho ide o svojský, ale zjavne úspešný "biznis model", za príspevnia značnej časti všeobecných súdov vyhovujúcich žalobám žalobcu prakticky bez ďalšieho. S poukazom na ust. § 27 ods. 1,2 Autorského zákona konštatoval, že to, že na izbách v nejakom ubytovacom zariadení sa nachádzajú televízne prijímače pre hotelových hostí ešte nemôže viesť k automatickému záveru, že uskutočňoval v priebehu roka 2019 v žalobcom tvrdenom akoby nepretržitom rozsahu počas celého roka verejný prenos diel, ku ktorým vykonáva kolektívnu správu autorských práv. Žalobca v priebehu konania neuviedol kedy a akým spôsobom údajne uskutočňoval v priebehu roka 2019 verejný prenos akého individualizovaného diela akého autora, ku ktorému žalobkyňa vykonáva kolektívnu správu autorských práv. Riadne zistenie rozhodnutého skutkového stavu dokazovaním nemôže byť v prípade hromadne podávaných žalôb žalobkyne nahrádzané tým, že (iba) všeobecné žalobné tvrdenia sa označia za "notoriu". Poukázal na to, že žalobca síce predložil fotokópie 22 zmlúv o zastupovaní autorských práv, avšak z takýchto dôkazov vôbec nevyplýva, na aké konkrétne diela sa ochrana vykonávaná žalobcom vzťahuje a samozrejme ani to, že verejný prenos takýchto konkrétnych (neuvedených) diel skutočne bol žalovaným, resp. iným subjektom, uskutočňovaný v roku 2019 v Hoteli Carpatia (ktorý začal prevádzkovať od konca apríla 2019). Žalobca predložil aj "Zoznam nositeľov práv zo SR zastupovaných LITA, autorskou spoločnosťou, v roku 2019", no ani takýto dôkaz nemá žiadnu výpovednú hodnotu, nakoľko uvedené skutočnosti taktiež nepreukazuje. Uvedené nemožno preukázať ani žalobcom predloženým CD nosičom so zoznamom vysielaných audiovizuálnych diel, ku ktorým údajne vykonáva správu žalobkyňa, a ktoré boli obsahom verejného prenosu v roku 2019, nakoľko z takéhoto "zoznamu" taktiež vonkoncom nevyplýva, či, kedy a aký verejný prenos takýchto diel uskutočňoval v roku 2019 v konkrétne dva nálezy Ústavného súdu Českej republiky, predložené už súdu prvej inštancie, týkajúce sa sporov o vydanie bezdôvodného obohatenia vedených organizáciou kolektívnej správy autorských práv, ktorými bolo vyslovené porušenie základných práv žalovaných vyhovujúcimi rozsudkami všeobecných súdov (pričom autorskoprávna úprava v Českej republike je v tomto rozsahu analogická nášmu autorskému právu, poznámka žalovanej) a žiada, aby boli právne názory vyslovené Ústavným súdom Českej republiky vo vyššie poukazovaných nálezoch zohľadnené pri rozhodovaní v tejto veci. K otázke výšky priznanej sumy a spôsobu jej určenia považuje za vylúčené, aby bola za výšku odmeny, ktorá by za získanie licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva (§ 458a a § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka), považovaná bez ďalšieho odmena jednostranne určená organizáciou kolektívnej správy, teda subjektom konajúcim na strane autorov, v jej internom dokumente (Sadzobník odmien za používanie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel). Namietal tiež, že žalobca v podanej žalobe ani súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vôbec žiadnym spôsobom nezohľadnili reálnu vyťaženosť ubytovacieho zariadenia, pričom žiadne ustanovenie zákona nezakotvuje prezumpciu 100-percentnej vyťaženia ubytovacieho zariadenia, ktorú by mal ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia vyvracať dôkazom opaku. S poukazom na uvedené žiadal odvolaniu vyhovieť.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. V prvom rade poukázal na to, že v konaní pred súdom prvej inštancie riadne tvrdil a aj preukázal uskutočňovanie verejného prenosu zo strany žalovaného a riadne tvrdil a preukázal dôvodnosť výšky uplatneného nároku. Nie je teda zrejmé, na základe akých tvrdení a dôkazov dospel žalovaný k danej argumentácii uvedenej vo svojom odvolaní, ani nie je zrejmé, akým iným a ďalším spôsobom by mal podľa názoru žalovaného svoj nárok tvrdiť a preukazovať. Preukázal totiž, že žalovaný mal vo svojom ubytovacom zariadení umiestnené zvukovoobrazové zariadenia (TV prijímače) vybavené signálom, predložil štatistiku vysielania základných slovenských televíznych staníc s uvedením zoznamu vysielaných audiovizuálnych diel, ku ktorým vykonáva správu a ktoré boli obsahom verejného prenosu v rozhodnom období roku 2019, ktorý žalovaný neoprávnenne uskutočňoval. Predložil súdu aj štatistiku vyplácaných licenčných odmien v prospech nositeľov práv za použitie žalobcom spravovaných diel v rozhodnom období roku 2019 verejným prenosom, teda rovnakým spôsobom použitia, aký neoprávnenne uskutočňoval žalovaný. Taktiež riadne a dostatočne preukázal rozsah ním zastupovaných nositeľov práv zo Slovenskej republiky a zo zahraničia, teda riadne preukázal, že žalovaný neoprávnenne používal predmety ochrany, ku ktorých vykonáva správu, následkom čoho má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného

obohatenia je potrebné preukázať povinnosť používateľa mať uzatvorenú hromadnú alebo rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. V zmysle uvedeného riadne preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu. Je tiež notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2019 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia, teda diela, ku ktorým vykonáva správu žalobca. Pri každom televíznom vysielaní dochádza k vysielaniu audiovizuálnych diel, v ktorých sú prvotným, nevyhnutným a podstatným základom tvorivé zložky zastupované žalobcom (najmä réžia, scenár, literárna predloha, dialógy). Bez týchto zložiek by sa ani nemohlo hovoriť o audiovizuálnom diele, tobôž nie o jeho televíznom vysielaní, a jeho následnom verejnom prenose technickými zariadeniami, ktorý uskutočňoval žalovaný. Navyše je nesporné, že diela okruhu autorov zastupovaných žalobcom tvoria výraznú väčšinu tvorivej, autorsko-právne relevantnej zložky televízneho vysielania, keď ide najmä o diela autorov audiovizuálnych diel, ktorými sú medzi inými aj režisér a scenárista audiovizuálneho diela, alebo aj autorov literárnych diel - predlôh, prekladu a úpravy dialógov zahraničných audiovizuálnych diel, autori výtvarných diel napr. pri animovaných filmoch a ďalší autori, ktorých výsledkom tvorivej činnosti sú audiovizuálne diela. Preto je napadnutý rozsudok vecne správny a odvolanie žalovaného je nedôvodné. Žalobca taktiež poukázal na skutočnosť, že žalovaný žiadne z preukázaných tvrdení žalobcu o vykonávaní verejného prenosu procesne účinným spôsobom ani len nepoprel, ani nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by svoju obranu podložil. Pokiaľ mu teda súd prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti uplatnený nárok priznal, postupoval správne a zákonne. V nadväznosti na argumentáciu žalovaného nálezom Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 21.05.2019, sp. zn. III. ÚS 3102/16, poukázal na to, že žalovaný už neuvádza, že ÚS ČR v bode 18 uvedeného nálezu uviedol: "V této souvislosti Ústavní soud zdůrazňuje, že nepřehlédl skutečnost, že vedlejší účastník vykonává tzv. (quasi)povinnou kolektivní správu podle § 96 odst. 1 autorského zákona (v rozhodném znění), to jej však podle mínění Ústavního soudu nezabývá procesní povinností tvrdit (a v potřebné míře i prokazovat), že stěžovatel zpřístupňoval veřejnosti jím zastupované nositele autorských práv. Ústavní soud si je přitom vědom toho, že uvedený závěr může - prima vista - částečně kolidovat se závěrem uvedeným v bodu 23. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2017 sp. zn. 30 Cdo 698/2017, zdůrazňuje však, že v posuzované věci jde o odlišné skutkové okolnosti, neboť ve věci posuzované Nejvyšším soudem vskutku není možno (resp. nutno) po kolektivním správci požadovat, aby uvedl, jaký typ produkce je lázeňským hostům v jejich pokojích prostřednictvím televizního a rozhlasového vysílání zpřístupňován; v nyní posuzované věci tomu tak však není, neboť v řízení bylo s potřebnou mírou jistoty zjištěno toliko to, že stěžovatel svým klientům zprostředkoval (pouze) televizní sportovní přenosy (dotčeny tak podle Ústavního soudu nejsou ani závěry přijaté v bodu 32. odůvodnění nálezu sp. zn. II. ÚS 2186/14, jichž se vedlejší účastník dovolával v replice k vyjádření stěžovatele k žalobě - viz č. I. 71 soudního spisu)." V bode 23. odôvodnenia rozsudku NS ČR sp. zn. 30Cdo 698/2017, na ktorý ÚS ČR v náleze poukazuje, sa uvádza: "V této situaci je tudíž nesprávným postup soudu, který ukládá žalobkyni tvrdit a prokazovat, jaké konkrétní předměty ochrany (tj. konkrétní umělecké výkony nebo konkrétní záznamy) byly užity. K tomu se jen připomíná, že v poměrech projednávané věci, kdy k užití předmětů ochrany mělo dojít prostřednictvím provozování televizního vysílání na pokojích ubytovacího zařízení, pak dokonce není na rozdíl od provozování vysílání ve veřejném prostoru významné ani to, zda ke sledování vysílání hostem skutečně došlo (tedy zda si host na svém pokoji televizor skutečně zapnul a na jaký kanál vysílání přepnul), avšak jen to, zda měl takový host funkční televizor na svém pokoji k dispozici (tj. zda mohl televizní vysílání zhlédnout)". Žalovaný tak pri citovaní uvedeného nálezu nezohľadňuje skutkové okolnosti za ktorých bol vydaný uvedený nález ÚS ČR sp. zn. III. ÚS 3102/16, cituje vytrhnuté ustanovenie nálezu a hrubo ich dezinterpretuje. Z nálezu ÚS ČR sp. zn. III. ÚS 3102/16 je zrejmé, že v danej veci sa jednalo o posudzovanie, či v prevádzke sťažovateľa dochádzalo k sprístupňovaniu televíznych športových prenosov vo verejnom priestore a či výkon moderátora športových podujatí je možné považovať za výkonného umelca, pričom ÚS ČR zároveň výslovne zdôraznil, že na posudzovanie verejného prenosu v ubytovacích zariadeniach sa závery učené v danom náleze nevzťahujú. Z predmetného nálezu ÚS ČR výslovne vyplýva, že závery v ňom učené sa netýkajú prípadov verejného prenosu uskutočňovaného prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení prostredníctvom technických zariadení v izbách ubytovacích zariadení, čo je predmetom tohto konania. Obdobný záver platí aj o argumentácii žalovaného nálezom ÚS ČR sp. zn. III. ÚS 1598/19, nakoľko tento je obsahovo obdobný (viď najmä bod 16. odôvodnenia). Pokiaľ sa teda súd prvej inštancie neriadil zjavne nesprávnou interpretáciou daných rozhodnutí, ktorej sa domáhal žalovaný, tak postupoval správne

a v súlade so skutočným obsahom daných rozhodnutí. V nadväznosti na obranu žalovaného, ktorý v odvolaní namieta, že nárok žalobcu je nedôvodný svoj aj z toho dôvodu, že žalobca nepreukázal konkrétnu mieru vyťaženia ubytovacieho zariadenia žalovaného, poukázal na to, že vo svojej činnosti v plnom rozsahu dodržiava ustanovenie § 169 ods. 2 písm. e) Autorského zákona, kedy vo svojom sadzobníku odmieta, ktorý predložil spolu so žalobou, a rovnako aj v uzatváraných licenčných zmluvách, zohľadňuje v zmysle Článku II, bod 5.2.1 písm. g) sadzobníka vyťaženosť ubytovacích zariadení. Na zohľadnenie vyťaženia ubytovacích zariadení je zo strany používateľov vždy potrebné, aby samotní používatelia uviedli mieru vyťaženia ubytovacích zariadení a predložili mu relevantné doklady o miere vyťaženia ich ubytovacích zariadení, ako sú najmä výpis z interného rezervačného systému ubytovacieho zariadenia alebo iné obdobné doklady. Uvedená povinnosť vyplýva používateľom v zmysle § 165 ods. 6 autorského zákona a v súlade s uvedenou zákonnou úpravou aj z Článku II, bod 5.2.1 písm. c) sadzobníka žalobcu. Pokiaľ si používateľ uvedenú zákonnú povinnosť nesplní, tak sa v zmysle Článku II, bod 5.2.1 písm. c) sadzobníka žalobcu uplatní pri výpočte licenčnej odmeny základná odmena platná pri 100 % miere vyťaženia ubytovacieho zariadenia. Predmetom tohto konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny, t.j. takej odmeny, ktorá zodpovedá licenčným odmenám plateným inými legálnymi používateľmi predmetov ochrany v správe žalobcu na základe licenčných zmlúv. V prípade, kedy používateľ v rozpore so svojimi zákonnými povinnosťami neuvedie žalobcovi žiadne informácie o miere vyťaženia ubytovacieho zariadenia a tieto informácie žalobcovi nepreukáže, tak je zvyčajnou licenčnou odmenou v zmysle sadzobníka žalobcu a licenčných zmlúv uzatváraných žalobcom odmena zodpovedajúca 100 % miere vyťaženia ubytovacieho zariadenia. Pokiaľ žalovaný pred začatím tohto konania napriek predchádzajúcim výzvam neuviedol žiadne tvrdenia o vyťaženi jeho ubytovacieho zariadenia, ani nepredložil žiadne doklady tieto tvrdenia preukazujúce, a neučinil tak ani v priebehu súdneho konania, tak má žalobca v zmysle vyššie uvedeného nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia najmenej vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, ktorá zodpovedá 100 % miere vyťaženia ubytovacieho zariadenia, nakoľko takáto odmena je zvyčajnou v prípade pasivity používateľa predmetov ochrany a porušenia jeho zákonných povinností uloženým ustanovením § 165 ods. 6 autorského zákona a sadzobníkom. V tomto konaní ho nemožno zaťažovať dôkazným bremenom nad mieru, ktorá by bola v rozpore so zákonnými ustanoveniami, ktoré ukladajú naopak práve používateľom predmetov ochrany povinnosť uvádzať organizácii kolektívnej správy pravdivé a úplné informácie o použití predmetov ochrany, medzi ktoré nepochybne patrí aj vyťaženosť ubytovacích zariadení. Skutočnosť, že žalovaný žiadne s týchto povinností neplní, nemožno pričítať na ťarchu žalobcu, ale práve na ťarchu žalovaného, ktorý je navyše vedome neoprávneným používateľom diel v jeho správe. Pokiaľ teda žalovaný nepredložil žalobcovi žiadne údaje ani dôkazy o miere vyťaženia jeho ubytovacieho zariadenia, tak v takom prípade je obvyklou licenčnou odmenou taká, aká zodpovedá 100 % vyťaženia ubytovacieho zariadenia. V zmysle vyššie uvedeného má teda za to, že má nepochybne nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia najmenej vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, ktorá zodpovedá 100 % miere vyťaženia ubytovacieho zariadenia žalovaného. Pokiaľ súd prvej inštancie priznal žalobcovi daný nárok v takejto miere, postupoval správne a zákonne, pričom argumentácia žalovaného nemôže obstáť. Žalovaný vo svojom odvolaní tiež uvádza, že nepreukázal, že ním uplatňovaný nárok je vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, že výšku zvyčajnej licenčnej odmeny nepreukázal a že uplatnil svoj nárok v neprimeranej výške. Predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny, súd preto má skúmať, za akú odmenu zvyčajne v čase, keď došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do ním kolektívne spravovaných práv, získavali iní používatelia licencie. Zvyčajná licenčná odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciu. V konaní preukázal, že uzatvoril v roku 2019 celkovo 728 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola licenčná odmena dohodnutá podľa jeho sadzobníka, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti. Je teda zrejmé, že používatelia považujú jeho sadzobník za primeraný, oprávnený a opodstatnený. Žiadna z ním uzatvorených licenčných zmlúv nebola zo strany používateľov ani žiadnych iných tretích osôb nikdy nijakým spôsobom napadnutá. V tejto súvislosti opätovne poukázal na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 101/2011 z 24. marca 2011, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že "ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce používateľov iba za "rovnakú a primeranú" odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmieta za používanie autorských - hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a

účelu autorsko-právnej ochrany." Uzatvorenie licenčných zmlúv s inými používateľmi podľa sadzobníka odmien Ústavný súd Slovenskej republiky zároveň považoval za dôkaz toho, že iní používatelia (celkovo 150) na rozdiel od sťažovateľa považovali odmenu za primeranú. V konaní pred súdom prvej inštancie teda riadne preukázal, že jeho licenčné odmeny sú primerané, zvyčajné a akceptované trhom používateľov predmetov ochrany. Tvrdenia žalovaného o neprimeranosti licenčných odmien a nepreukázania výšky zvyčajnej licenčnej odmeny sú len účelovou obranou žalovaného, ktorá nie je preukázaná žiadnym dôkazom. Súd prvej inštancie teda postupoval správne, keď ustálil, že svoj nárok čo do výšky riadne preukázal a preto je odvolanie žalovaného aj v tomto smere nedôvodné. Pokiaľ žalovaný odkazuje na rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 36Cb/65/2016, ide o jediný rozsudok v celej Slovenskej republike v skutkovo a právne obdobnej veci, kedy súd nevyhovел jeho žalobe v plnom rozsahu, ale svoje rozhodnutie založil na zjavne nelogickom tvrdení, že zvyčajná licenčná odmena za použitie predmetov ochrany v správe žalobcu je licenčná odmena stanovená organizáciou kolektívnej správy SOZA za použitie hudobných diel, čiže za použitie druhovo odlišných predmetov ochrany spravovaných odlišnou organizáciou kolektívnej správy. Tento záver je zjavne nesprávny a nelogický. Žalobca k uvedenému taktiež dodáva, že medzi zhodnými stranami sporu ako v uvedenom konaní bol vedený aj prakticky identický spor (z neoprávneného použitia diel za rok 2016, na rozdiel od sporu pred Okresným súdom Košice II, ktorý sa týkal neoprávneného použitia diel za rok 2015) na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 39Ca/2/2017, kedy mu súd priznal uplatnený nárok v plnom rozsahu, v súlade so sadzobníkom a riadne preukázanej výšky zvyčajnej licenčnej odmeny. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené aj Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 9Co/373/2019, kedy krajský súd uviedol v bode 35. odôvodnenia rozsudku: "Pokiaľ žalovaný vytyka súdu prvej inštancie, že pri stanovení obvyklej odmeny nezohľadnil cenník SOZA, táto námietka nemôže obstáť, pretože SOZA vykonáva kolektívnu správu k dielam hudobným." Žalobca naopak poukázal na rozhodovaciu prax súdov po celej Slovenskej republike, kedy v skutkovo a právne obdobných sporoch mu bolo vo viac ako 100 sporoch plne vyhovené, a to aj pri obdobnej argumentácii žalovaných v daných konaniach, akou argumentuje žalovaný v tomto konaní. V desiatkach skutkovo a právne obdobných konaní po celej Slovenskej republike boli vydané rozsudky krajských súdov, ktorými boli v plnom rozsahu potvrdené rozsudky súdov prvej inštancie, ktorými bolo žalobcovi plne vyhovené. Ide najmä o rozsudky, ktoré vydal Krajský súd v Bratislave pod sp. zn. 6Co/232/2017, 3 Cob/233/2017, 15Co/151/2017, 16Co/15/2019, 7Co/53/2017, 15Co/155/2017, 10Co/177/2017, 10Co/72/2019, Krajský súd v Trnave pod sp. zn. 24Co/130/2018, Krajský súd v Nitre pod sp. zn. 26Cb/40/2018, 15Cob/9/2019, 15Cob/32/2019, Krajský súd v Trenčíne pod sp. zn. 4Co/103/2017, 19Co/84/2018, 17Co/147/2018, 16Cob/56/2019, Krajský súd v Žiline pod sp. zn. 9Co/64/2018, 9Co/95/2018, 10Co/6/2018, Krajský súd v Banskej Bystrici pod sp. zn. 41Cob/131/2017, 16Co/168/2017, 12Co/339/2017, 16Co/56/2018, 41Co/83/2018, 11Co/47/2018, 11Co/73/2018, 41Cob/225/2017, 15Co/113/2018, 14Co/74/2019, 12Co/18/2019, 14Co/1/2020, 16Co/84/2019, 12Co/92/2019 Krajský súd v Prešove pod sp. zn. 1Cob/58/2017, 25Co/80/2017, 5Co/137/2018, 15Co/12/2019, 13Co/84/2019 a Krajský súd v Košiciach pod sp. zn. 15Co/113/2018, 3Co/170/2018, 6Co/266/2018, 11Co/381/2018, 5Co/105/2019, 11Co/246/2019, 9Co/27/2019, 2Co/101/2019, 2Co/178/2019, 5Co/217/2019, 1Co/186/2019, 2Co/187/2019, 9Co/373/2019. Na základe uvedeného uzavrel, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne a riadne odôvodnené, pričom argumentácia žalovaného uvádzaná v odvolaní neobstojí.

6. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v medziach dôvodov podaného odvolania podľa § 380 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a podľa § 378 ods. 1 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. V preskúmvanej veci vykonal súd prvej inštancie všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ktorou sa žalobca domáha vydania bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 58 ods. 1 písmeno i) Autorského zákona v spojení s ust. § 63 ods. 2 písmeno d) Autorského zákona, pričom správne skutkovo ustálil, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy autorských práv do ktorých žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia Hotel Carpatia disponujúceho 25 izbami vybavenými TV prijímačom, v období od 26.4.2019 do 31.12.2019 neoprávnene zasiahol. Vzhľadom na skutočnosť, že (ako vyplýva zo žalobcom predložených skenov príslušných licenčných zmlúv) žalobca v roku 2019 uzatvoril s rôznymi prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení vybavenými TV prijímačmi 728 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, v ktorých sa s jednotlivými prevádzkovateľmi dohodol na licenčnej odmene vo výške podľa jeho sadzobníka, správne súd prvej inštancie považoval za preukázanú zvyčajnú licenčnú odmenu v roku 2019 (§ 442a ods. 2 v spojení s § 458a Občianskeho zákonníka) vo výške 23,40 eur ročne

za každý TV prijímač. Na základe uvedeného potom súd prvej inštancie celkom správne považoval za preukázané výšku bezdôvodného obohatenia, ktoré je žalovaný povinný žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy vydať, spolu v sume 400,66 eura.

8. Na základe takto dostatočne a správne ustáleného skutkového stavu veci, z ktorého v súlade s ust. § 383 C.s.p. vychádzal aj odvolací súd, keď neboli splnené podmienky na opakovanie ani doplnenie dokazovania, dospel súd prvej inštancie k správne záveru, že žalovaný je v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami Autorského zákona a Občianskeho zákonníka povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 400,66 eura, ktoré zodpovedá počtu 25 TV prijímačov na izbách Hotela Carpatia, žalovanému obdobiu od 26.4.2019 do 31.12.2019 a výške preukázanej zvyčajnej licenčnej odmeny (23,40 eura ročne za každý prijímač). Správne preto v napadnutej časti žalovanému uložil túto peňažnú povinnosť splniť žalobcovi, a to spolu s úrokmi z omeškania v zákonom stanovenej výške, za celú dobu omeškania, keďže žalovaný napriek výzve žalobcu doposiaľ danú sumu žalobcovi neuhradil.

9. Neopodstatnene a účelovo žalovaný v odvolaní vytyka súdu prvej inštancie, že rezignoval na reálne zisťovanie žalobcom tvrdeného skutkového stavu dokazovaním (na základe akejkoľvek prezumpcie preukázateľnosti všetkých žalobných tvrdení, ktoré majú mať dokonca povahu notoriety), ako aj na pravidlá upravujúce rozloženie bremena tvrdenia a dôkazného bremena, keď v konečnom dôsledku žalobca nielenže nemusí preukazovať, ale dokonca ani len tvrdiť, že došlo v konkrétnom čase k určitému konkrétnemu zásahu do určitých konkrétnych autorských práv konkrétnych autorov konkrétnych diel ním spravovaných, ale všetky tieto tvrdenia sú paušálne a bez vykonania dokazovania považované za preukázané. Predmetná argumentácia žalovaného totiž celkom opomína fakt, že každé poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos, pričom v tomto smere úspech žalobcu ako organizácie kolektívnej správy v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia nie je podmienený unesením dôkazného bremena spočívajúceho v povinnosti preukázať každé jednotlivé odvysielanie konkrétneho autorského diela šíriteľom televízneho signálu. V tomto smere súd prvej inštancie správne poukázal aj na právne závery vyplývajúce z rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 07.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA sp. zn. C-306/05, rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 12.03.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku sp. zn. C-162/10 a tiež uznesenia Súdneho dvora EÚ C-136/09 z 18.03.2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheaki kai Touristiki Etairai, ktoré potvrdzujú správnosť vyššie uvedených záverov. Bez zreteľa na uvedené prvoinštančné súdy výstižne poukázal aj na to, že je nemysliteľné, aby žalobca predložil zoznamy všetkých nositeľov práv, všetky zmluvy a zoznamy predmetov ochrany použitých na vybraných slovenských televíznych staniciach v roku 2019 s priradením jednotlivých nositeľov práv. Ak by mala byť opodstatnená predmetná argumentácia žalovaného, uplatnenie nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcom by sa stalo objektívne nemožné, interpretácia zodpovedajúcej právnej úpravy by viedla k absurdným dôsledkom, a preto ju už len z tohto dôvodu treba odmietnuť ako neudržateľnú. V neposlednom rade odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na právne závery vyplývajúce z ustálenej rozhodovacej činnosti prvoinštančných i odvolacích všeobecných súdov (ktoré čiastočne zhrnul aj žalobca vo vyjadrení k odvolaniu) naprieč celým územím Slovenskej republiky, v rámci ktorých sa súdy celkom jednoznačne zhodujú na tom, že v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia na preukázanie verejného prenosu autorských diel postačuje preukázať, že ubytovanie zariadenie disponuje izbami vybavenými televíznym prijímačom. Z uvedeného dôvodu nemôže obstať ani odvolacia argumentácia žalovaného, podľa ktorej zo strany žalobcu neho ide o svojský, ale zjavne úspešný "biznis model", za príspevku značnej časti všeobecných súdov vyhovujúcich žalobám žalobcu prakticky bez ďalšieho, hoci to, že na izbách v nejakom ubytovacom zariadení sa nachádzajú televízne prijímače pre hotelových hostí ešte nemôže viesť k automatickému záveru, že uskutočňoval v priebehu roka 2019 v žalobcom tvrdenom akoby nepretržitom rozsahu počas celého roka verejný prenos diel, ku ktorým vykonáva kolektívnu správu autorských práv. Práve takto je totiž v súlade s účelom ochrany autorských práv koncipovaná právna úprava inštitútu vydanie bezdôvodného obohatenia pri porušení autorských práv verejným šírením diel prostredníctvom prijímačov televízneho signálu umiestnených v ubytovacích zariadeniach. Odvolací súd dokáže pochopiť nevdľu žalovaného v tejto súvislosti, avšak žalovaný opomína zohľadniť dôležitú skutočnosť, a to, že vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je v tomto prípade iba dôsledkom jeho porušenia autorských práv verejným šírením diel bez súhlasu ich autorov, pričom navyše každé ubytovacie zariadenie (teda i žalovaný) týmto spôsobom zo šírenia autorských diel získava istý benefit (napr. konkurenčnú výhodu proti zariadeniam

bez TV prijímačov). Na základe uvedeného potom možno uzavrieť, že žiadna z odvolacích námietok žalovaného, týkajúcich sa rozsahu a správnosti ustálenia skutkového stavu veci významného pre rozhodnutie v spore, no tiež správnosti právneho posúdenia veci, nie je dôvodná.

10. Neopodstatnene tiež žalovaný v odvolaní namieta, že pokiaľ súd prvej inštancie uvádza, že žalobca uzatvoril s inými používateľmi rozšírené hromadné licenčné zmluvy za odmenu podľa sadzobníka, nie je objasnené, z akých konkrétnych dôkazov súd prvej inštancie toto skutkové zistenie čerpal, nie je špecifikované ani to, o akých "iných používateľov" má ísť a aký je ich podiel na relevantnom (ubytovacom) trhu v Slovenskej republike, pričom niektorými súdmi v Slovenskej republike boli konečne vydané už i také právoplatné rozhodnutia, ktoré relevantne spochybňujú (aspoň) tú žalobcom tvrdenú okolnosť, že výška "zvyčajnej licenčnej odmeny" zodpovedá výške odmeny podľa jeho sadzobníka. Ako už bolo uvedené aj vyššie, pokiaľ ide o výšku zvyčajnej odmeny, súd prvej inštancie správne vychádzal zo žalobcom predložených skenov príslušných licenčných zmlúv), ktoré žalobca v roku 2019 uzatvoril s rôznymi prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení vybavenými TV prijímačmi, v počte 728 rozšírených hromadných licenčných zmlúv a v ktorých sa s jednotlivými prevádzkovateľmi dohodol na licenčnej odmene vo výške podľa jeho sadzobníka v roku 2019 v sume 23,40 eur ročne za každý TV prijímač. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že treba dôsledne rozlišovať obsah sadzobníka ako takého a dohodu zmluvných strán licenčných dohôd, ktorej obsahom je zmluvný konsenzus o tom, že licenčná odmena bude zodpovedať odmene vo výške uvedenej v sadzobníku. V dôsledku uvedeného potom už nie je rozhodujúci sadzobník ako taký, avšak dohoda zmluvných strán o výške odmeny určenej odkazom na sadzobník. Práve obsah tejto dohody je potom kľúčový pre zodpovedanie otázky, akú licenčnú odmenu treba považovať za zvyčajnú. Aj odvolací súd pritom považuje za nepochybné, že za takúto odmenu treba v roku 2019 považovať odmenu dohodnutú medzi žalobcom a 728 rôznymi ubytovacími zariadeniami. Ani tieto odvolacie námietky žalovaného preto nemôžu obstáť.

11. Pokiaľ žalovaný poukazoval v konaní pred súdom prvej inštancie na rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. III. ÚS 3102/16, z 21. mája 2019 a sp. zn. III. ÚS 1598/2021, z 27. decembra 2019, ktoré akcentoval aj v podanom odvolaní s tým, že súd prvej inštancie sa s nimi nevysporiadal, odvolací súd sa ani v tomto smere s jeho argumentáciou nestotožnil. Okrem toho, že citované rozhodnutia nepredstavujú ustálenú judikatúru najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 ods. 2 C.s.p., ktorú by bol povinný prvoinštančný súd rešpektovať alebo sa s ňou aspoň vysporiadať, treba zdôrazniť, že (ako na to správne poukazuje aj žalobca vo vyjadrení k odvolaniu) závery vyplývajúce z citovaných rozhodnutí nie sú v danej veci aplikovateľné vzhľadom na odlišný skutkový základ. Žalovaný však navyiac ním odkazované právne závery ústavného súdu účelovo vytrhol z kontextu, keď skutočne, ako argumentuje aj žalobca, ústavný súd bez výhrad plne akceptoval závery vyslovené Najvyšším súdom ČR v rozsudku zo dňa 29.11.2017 sp. zn. 30 Cdo 698/2017, podľa ktorých je nesprávny postup súdu, ktorý ukladá žalobkyni tvrdiť a preukazovať, aké konkrétne predmety ochrany (t.j. konkrétne umelecké výkony alebo konkrétne záznamy) boli použité. Práve takto však žalovaný v konaní žiadal postupovať a súdu prvej inštancie správny postup a na to nadväzujúce rozhodnutie vytýka. Pokiaľ ide o žalovaným spomínané rozhodnutie Okresného súdu Košice II. sp. zn. 36 Cb 45/2016 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2 Cob 163/2018, z 28. februára 2019 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní sp. zn. 17Co/148/2019, je nesporné, že ide o ojedinelé právne závery, ktoré sú v rozpore s ustálenou rozhodovacou činnosťou prvoinštančných i odvolacích súdov naprieč celým územím Slovenska (žalobca uviedol príkladný výpočet desiatok rozhodnutí vydaných v jeho prospech), a preto zo záverov žalovaným citovaných rozhodnutí, s ktorými sa navyiac odvolací súd nestotožňuje, nemožno v danej veci vychádzať. Preto, ak súd prvej inštancie nevychádzal v konaní zo žalovaným citovaných rozhodnutí Ústavného súdu ČR ani ojedinelých rozhodnutí v prospech žalovaného ubytovacieho zariadenia, nezaťažil rozhodnutie v napadnutej časti vadou nesprávneho právneho posúdenia veci, jeho právne posúdenie veci je správne a odvolacie námietky žalovaného ani v tomto smere nemôžu obstáť.

12. Neopodstatnene tiež žalovaný súdu prvej inštancie vytýka, že výšku bezdôvodného obohatenia ustálil bez preukázania obsadenosti jednotlivých izieb v Hoteli Carpatia žalobcom. Súd prvej inštancie v tomto smere správne poukázal na to, že žalovaný napriek predchádzajúcim výzvam neuviedol žiadne tvrdenia o vyťaženosti ubytovacieho zariadenia a nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce mieru vyťaženosti hotela, s odôvodnením, že uvedené spadá pod obchodné tajomstvo, a za tohto stavu má žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia najmenej vo výške zvyčajnej licenčnej

odmeny, ktorá zodpovedá 100% miere vyťaženia ubytovacieho zariadenia, nakoľko takáto odmena je odmenou zvyčajnou. S uvedenými závermi sa v celom rozsahu stotožnil aj odvolací súd, pričom v tejto súvislosti poznamenáva, že žalobca vo vyjadrení k odvolaniu správne argumentuje, že zvyčajnú licenčnú odmenu ktorá zodpovedá 100 % miere vyťaženia ubytovacieho zariadenia treba považovať za preukázanú aj vzhľadom na pasivitu používateľa predmetov ochrany a porušenie jeho zákonných povinností uložených ustanovením § 165 ods. 6 autorského zákona a sadzobníkom, keď v takomto prípade ho ako žalobcu nemožno zaťažovať dôkazným bremenom nad mieru, ktorá by bola v rozpore so zákonnými ustanoveniami, ktoré ukladajú používateľom predmetov ochrany povinnosť poskytnúť mu ako organizácii kolektívnej správy pravdivé a úplné informácie o použití predmetov ochrany, medzi ktoré nepochybne patrí aj vyťaženosť ubytovacích zariadení.

13. Napokon, nedôvodne žalovaný v odvolaní namieta aj to, že v dôsledku zmätočného, príliš všeobecného a nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Okrem toho, že odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa všetky formálne i obsahové náležitosti, súd prvej inštancie v ňom jasne a zrozumiteľne zhrnul všetky preukázané rozhodujúce skutočnosti, argumentáciu sporových strán a náležite aj s odkazom na relevantnú právnu úpravu a judikatúru vysvetlil všetky kľúčové úvahy, ktoré ho priviedli k presvedčeniu, že v napadnutej časti je na mieste podanej žalobe vyhovieť; a teda odvolací súd pokiaľ ide o odôvodnenie napadnutého rozsudku nemá súdu prvej inštancie čo vytknúť. Pokiaľ má žalovaný subjektívne výhrady k obsahu odôvodnenia rozsudku, odvolací súd poukazuje na to, že súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky otázky, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie podstatný význam. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Odôvodnenie napadnutého rozsudku uvedené parametre nepochybne spĺňa, pričom v tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že hoci jedným z dôsledkov nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia je aj odňatie možnosti neúspešnej strane polemizovať so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, žalovaný proti rozsudku súdu prvej inštancie po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia podal rozsiahle odvolanie (17 strán) v ktorom namieta správnosť skutkových zistení i právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o odôvodnenie výpočtu priznanej sumy bezdôvodného obohatenia, je pravdou, že odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahuje konkrétny vzorec výpočtu, ktorý žalovanému chýba. Nič to však nemení na tom, že výška priznanej sumy zodpovedá matematickému výpočtu: celková zvyčajná suma licenčnej odmeny za každý TV prijímač za kalendárny rok x počet TV prijímačov (23,40 x 25), t.j. 585, /365 dní x počet dní prevádzkovania hotela žalovaným v roku 2019, t.j. 250, čo predstavuje sumu 400,68 eura. Je pozoruhodné, že priamo z odvolania vyplýva, že aj žalovanému je zrejmé, akým matematickým výpočtom súd prvej inštancie dospel k výslednej sume, pričom výhradu nemá k správnosti výpočtu, no iba k tomu, že vzorec nie je výslovne uvedený v odôvodnení rozsudku. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku neporušil procesné práva žalovaného do tej miery, že by tým porušil jeho právo na spravodlivý proces; teda v danej veci nie sú naplnené podmienky na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p.

14. Na základe uvedeného možno zhrnúť, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci dostatočne a správne ustálil skutkový stav veci, na základe ktorého spor posúdil správne i po právnej stránke, keď žalovanému v napadnutej časti uložil povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 400,66 eura s príslušenstvom. Odvolací súd preto, keďže súd prvej inštancie sa v konaní nedopustil žiadnych pochybení, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie v spore, avšak ani takých pochybení, ktoré by mohli zakladať splnenie predpokladov pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 389 ods. 1,2 C.s.p., rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1,2 C.s.p.).

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania v merite veci rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p., a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).